

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. D. F., Ph.D.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2020, č. j. MSK 98524/2020, ve věci
svobodného přístupu k informacím

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Klíčovou otázkou tohoto sporu je, zda povinný subjekt měl dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím poskytnout žalobci informaci o identitě petentů, kteří podepsali petici, jíž mj. vyzývali primátora města Opavy k tomu, aby se zasadil jednak o zamezení schválení záměru žalobce zdemolovat stávající nemovitost v lokalitě

Kylešovského kopce, jednak o přijetí stanoviska, že výstavba plánovaného polyfunkčního domu nerespektuje politiku výstavby v této oblasti.

2. Dne 22. 5. 2018 žalobce požádal Magistrát statutárního města Opavy o poskytnutí informace, zda

„došlo k jakémukoliv podání ze strany třetích osob, týkající se stavby č. p. 1664 a pozemků parc. č. 2663/182, 2663/80, 2663/228, zapsané na LV č. 3707, k. ú. Opava – Předměstí, v souvislosti s připravovaným záměrem, který by měl být realizován na výše uvedených pozemcích a výše vedené stavbě, a který zatím nebyl oficiálně zveřejněn. O informaci žádáme způsobem dle § 4a odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., a to tak, že požadujeme kopie všech podaných listin“.

(zvýraznění doplnil soud)

3. Magistrát statutárního města Opavy (dále jen „magistrát“) poskytl žalobci text petice proti záměru demolice domu v ulici Bartoníčкова 1644/5 a následné obří výstavbě kancelářského a obytného komplexu ze dne 18. 5. 2018. V rozhodnutí ze dne 28. 5. 2018 ovšem magistrát odmítl žalobci poskytnout osobní údaje členů petičního výboru a osob, které tuto petici podepsali, jakož i jiných osob v petici uvedených. Po spletitém procesním vývoji, kdy žalovaný několikrát zrušil rozhodnutí magistrátu v této věci, magistrát poskytl žalobci osobní údaje osob, které tvořily petiční výbor, nikoliv však osobní údaje petentů (rozhodnutí ze dne 25. 6. 2020). I proti tomuto rozhodnutí o odmítnutí poskytnout část požadované informace se žalobce odvolal. Rozhodnutím označeným v záhlaví ovšem žalovaný v jeho šestém rozhodnutí v této věci odvolání zamítl.

II.

4. Žalobce se nyní proti rozhodnutí žalovaného brání žalobou. V ní tvrdí, že magistrát mu neposkytl úplnou informaci. Uvádí, že dle zákona č. 85/1990 Sb., o právu petičním, občané mohou, ale nemusí sestavit petiční výbor. Proto osobní údaje členů petičního výboru nemohou zcela uspokojit jeho právo na informace. Jména, příjmení a adresy petentů nepodléhají ochraně osobních údajů. Petenty nelze chránit před zveřejněním jejich údajů, jelikož si petici řádně prostudovali. Jejich právo na ochranu osobních údajů nemůže zvítězit nad právem na ochranu autorského práva, spravedlivým procesem a dalšími právy, které náleží žalobci. Petenti nesou odpovědnost za to, co podepsali. Za petici se nemohou skrývat. Pokud petiční archy bývají veřejně vystavené (§ 4 odst. 3 téhož zákona) a může je tedy vidět kdokoli, nemohou správní orgány odpírat žalobci – který má navíc odpovídající právní zájem – aby se s osobními údaji petentů seznámil. Magistrát sympatizuje s petenty. Žalobce zdůrazňuje, že nikdo nikdy nesdělil, jak si petenti opatřili studii jeho záměru. Není mu známo, kdo studii zcizil. Je možné, že petenti v tomto spolupracovali s petičním výborem. Žalobce se domnívá, že někdo z petentů musel donést vizualizaci a studii jeho záměru, která posloužila jako základ pro petici. Magistrát navíc zesměšňoval argumentaci potřebou chránit autorské dílo, tzn. tři fotografie, o kterých žalobce měl vědět, komu je poskytl. Petenti si navíc neověřili skutečné vlastnické vztahy k sporným nemovitostem a místo skutečného vlastníka (FOLTAN & HOFFERKOVÁ, s.r.o., v níž žalobce působí jako společník a jednatel) označili za vlastníka nemovitosti právě žalobce.
5. Žalovaný dne 30. 11. 2020 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný má mj. za to, že žalobce v jeho honbě za informacemi o petentech žene spíše osobní zvědavost, než

nezbytná potřeba požadovanými osobními údaji petentů disponovat pro účely soukromoprávní ochrany. Žalobce mj. v replice toto tvrzení žalovaného zpochybňuje. Žalovaný poté v duplice ze dne 16. 2. 2021 rozhojnil obranu proti argumentům žalobce. Na to reagoval žalobce dalším vyjádřením ze dne 9. 3. 2021.

III.

6. Soud nejdřív zjistil, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s. ř. s.)], poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

III.A.

7. Úvodem soud potvrzuje, že žalobce před podáním nyní projednávané žaloby *nemusel* vyčerpat jiný opravný prostředek. Jakkoli může být z hlediska další správní praxe v obdobných případech vhodné, aby se žalobce obrátil na Úřad pro ochranu osobních údajů s podnětem na přezkum napadeného rozhodnutí, samotný podnět k přezkumu (§ 16b odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění účinném od 2. 1. 2020 ve spojení s § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) nelze v souladu s dosavadní judikaturou považovat za řádný opravný prostředek, který je ve smyslu zásady subsidiarity [§ 68 písm. a) s. ř. s.] nutné vyčerpat před podáním žaloby dle § 65 s. ř. s. Na zahájení přezkumného řízení ostatně není nárok (k tomu např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-52, *ŽAVES*, bod 86).

III.B.

8. Žalobce i žalovaný se shodují na skutkovém stavu věci. Prou se pouze o stěžejní právní otázku, a to, zda magistrát měl dle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout žalobci osobní údaje petentů.
9. V tomto případě jde o střet mezi ochranou osobních údajů petentů, kteří prostřednictvím lokální petice projeví svá politická práva, na jedné straně, a na straně druhé, právem žalobce získat informace o identitě těchto petentů, kteří podepsali petici proti jím kýženému stavebnímu záměru.
10. Právo na informace na straně žalobce je odvozeno od svobody projevu, s níž také sdílí ochranu v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Dle čl. 17 odst. 4 lze právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, *jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých*. Podle odst. 5 téhož ustanovení pak *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon*. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., se informací pro účely tohoto zákona rozumí *jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči*, a tedy i petice, kterou petenti adresovali primátorovi statutárního města Opava. Podle § 2 odst. 1 téhož zákona pak mají poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti mj. státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány, tj. i magistrát, který petici za primátora převzal. Tzn., že pokud by nezáviselo na povaze informace, magistrát by ji žalobci k jeho žádosti měl bez dalšího poskytnout.

11. Ovšem, v tomto sporu jde o informaci, která se týká osobních údajů osob, které vykonávali svá politická práva. Na straně petentů stojí ochrana jejich osobních údajů (identita petenta, čl. 10 Listiny). Podle § 1 odst. 1 zákona o právu petičním má každý právo *sám nebo společně s jinými obracet se na státní orgány se žádostmi, návrhy a stížnostmi ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu, které patří do působnosti těchto orgánů (dále jen "petice")*. Petiční právo je specifickým nástrojem, jak vyjádřit obecné či konkrétní politické preference či jinak se zapojit do veřejného dění či života společnosti. Zákon o právu petičním v § 2 stanovil, že *ve výkonu petičního práva nesmí být nikomu bráněno. Výkon tohoto práva nesmí být nikomu na újmu*. Za dodržení limitů zákona o právu petičním nelze individuální petiční právo preventivně omezit. Nikdo by však neměl přezívat jakékoli příkoří jen proto, že petiční akci organizoval či se pod petici podepsal. Na tom nic nemění žalobcův argument, že petenti si dle § 4 odst. 1 zákona o právu petičním měli před podpisem petici řádně prostudovat, a tedy je následně nelze nijak chránit (např. s. 5 žaloby). Povahu tohoto sporu nemění ani to, že petenti podepsali petici proti „záměru žalobce“, ačkoliv se dle žalobce mělo jednat o investiční záměr korporace FOLTAN & HOFFERKOVÁ, s.r.o., v níž žalobce působí jako společník a jednatel.

III.B.1. Existence zákonné výjimky

12. Nutno upozornit, že v obecné rovině zákon č. 106/1999 Sb. předpokládá, že povinný subjekt k žádosti informaci poskytne, neexistuje-li zákonná výjimka pro poskytnutí informace (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 189/2014-37, bod 16). Jednou ze zákonem vypočtených výjimek upravuje § 8a odst. 1 téhož zákona, dle něhož platí, že *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*. Úlohou soudu je zjistit, zda by poskytnutí údajů o identitě petentů v této věci bylo v souladu s právními předpisy, upravujícími ochranu osobních údajů.
13. V nyní posuzovaném případě se uplatní nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů¹, tzv. nařízení GDPR, tzn. právní úprava účinná v době rozhodnutí žalovaného. Dle čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení se „osobními údaji“ rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*.
14. Nelze přehlédnout, že čl. 9 nařízení GDPR reguluje zpracování **zvláštních** kategorií osobních údajů, které se evropský zákonodárce rozhodl chránit důkladněji, než jiné (běžné) osobní údaje [dřívější terminologie pracovala s těmito údaji jako s citlivými údaji; k tomu viz nyní již neplatný § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, dle něhož citlivými údaji byly právě údaje vypovídající o politických postojích]. Čl. 9 odst. 1 nařízení GDPR zakazuje *zpracování osobních údajů, které vypovídají [mj. politických názorech] fyzické osoby*. Z tohoto zákazu existuje řada výjimek. Dle odst. 2 téhož ustanovení se tento zákaz nepoužije, zejména pokud

¹ Úř. věst. L 119, 4. 5. 2016, s. 1-88.

- a) subjekt údajů udělil výslovný souhlas se zpracováním těchto osobních údajů [...];
- e) zpracování se týká osobních údajů zjevně zveřejněných subjektem údajů;
- f) zpracování je nezbytné pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků nebo pokud soudy jednají v rámci svých soudních pravomocí;
- g) zpracování je nezbytné z důvodu významného veřejného zájmu na základě práva Unie nebo členského státu, které je přiměřené sledovanému cíli, dodržuje podstatu práva na ochranu údajů a poskytuje vhodné a konkrétní záruky pro ochranu základních práv a zájmů subjektu údajů.

15. V tomto sporu je zřejmé, že se u zpracování osobních údajů petentů uplatní první výjimka ze zákazu dle **písm. a)** shora. Primátor statutárního města Opavy či tamní magistrát tedy měli titul k zpracování osobních údajů petentů. Tím, že petenti podepsali petici, kterou oslovili primátora města, vyslovili (jednoúčelový) souhlas se zpracováním jejich osobních údajů. Ostatně petiční zákon tyto jejich údaje vyžaduje. Avšak v petici, pod kterou se podepsali, petenti také uvedli požadavek, aby adresát petice „*zajistil, že orgán veřejné správy a jeho představitelé neposkytnou údaje z petičních archů třetím osobám, neboť se jedná o chráněné osobní údaje*“. Petenti tedy zároveň vyjádřili výslovný nesouhlas s dalším poskytnutím jejich osobních údajů (srov. odlišně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2021, čj. 4 As 322/2020-83, bod 54, který se ale týkal skutkově i právně odlišné otázky). Jejich nesouhlas s dalším zpracováním jejich osobních údajů je stěžejní.
16. Nejedná o výjimku dle **písm. e)**, jelikož jednotliví petenti (subjektové údaje) nezveřejnili své osobní údaje. V tomto smyslu je také mylná ta část argumentace, kterou žalobce poukazuje, že petenti se mohli navzájem podívat, kdo podepsal petici, avšak jemu magistrát ani krajský úřad údaje o identitě petentů neposkytly. V tomto směru je lichý i žalobcův argument, že mu nelze odpírat právo vědět o tom, kdo petici podepsal, pokud dle § 4 odst. 3 zákona o právu petičním *mohou být petice a podpisové archy vystaveny*. To, že zákon připouští veřejné vystavení petičních archů, totiž neznamená, že tak tomu bylo i v nynějším případě. Petice nemusí nutně být podepisována na veřejnosti. Zákon o právu petičním nevyklučuje, že podpisy pod petici se sbírají v relativně uzavřeném okruhu osob, které poji společný zájem. Tyto osoby se např. mohou navzájem znát, být sousedy či mít společné zájmy nebo i společného „nepřítele“. Podstatné je, že tyto osoby jsou jako petenti srozuměny s tím, že znají své osobní údaje (totožnost) navzájem. S tím se pod petici podepisují. Avšak, za situace, kdy tito petenti vyjevili požadavek, aby adresát petice jejich osobní údaje neposkytl třetím osobám, je zjevné, že je nezamýšleli zveřejnit (bod 14 shora). Nesouhlas petentů s dalším zpracováním jejich údajů, tak jak jej vyjádřili v textu petice, tedy nezeslabuje ani výtku, že se jmény jiných „dřívějších“ petentů se mohl seznámit petent, který petici podepsal „později“, jelikož byli zapsáni na petičním archu nad ním.
17. Ani výjimka dle **písm. f)** neumožňuje správci (magistrátu) poskytnout žalobci osobní údaje petentů. Tato výjimka je – stejně jako zbylé výjimky – pouze titulem pro správce údajů, aby citlivé osobní údaje mohl zpracovat, nikoli však poskytovat třetím osobám. To samé platí pro výjimku ze zákazu zpracování dle **písm. g)**. Tato výjimka je jakousi zbytkovou kategorií, pod kterou je možné podřadit zpracování citlivých osobních údajů, avšak pouze za předpokladu, že v testu proporcionality převáží právo žalobce na informace o petentech nad jejich právem na ochranu osobních údajů. Nejedná se o titul k tomu, aby správce údajů žalobcem požadované citlivé údaje poskytl třetí osobě dle zákona č. 106/1999 Sb.
18. Z výše citovaných zásad nařízení GDPR **nelze dovodit explicitní zákaz poskytnutí údajů o identitě petentů**.

III.B.2. Test proporcionality

19. V obecné rovině nelze žalobci upírat široký přístup k informacím dle zákona č. 106/1999 Sb. Dle ustálené judikatury je třeba výjimky z poskytování informací vykládat restriktivně, a naopak – i v případě kolize s jiným právem – usilovat o zachování základní funkce poskytování informací, a to tak, aby žadatel mohl užitečně kontrolovat činnosti veřejné správy.
20. V posuzovaném případě této maximě zrcadlově odpovídá také recitál k nařízení GDPR uvozující text tohoto nařízení. Dle recitálu 4 právo na ochranu osobních údajů *není právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy*. Podle recitálu 71 tohoto nařízení by ovšem správce údajů měl *zabezpečit osobní údaje takovým způsobem, který zohledňuje potenciální rizika pro zájmy a práva subjektu údajů, a mimo jiné předcházet diskriminačním účinkům vůči fyzickým osobám* mj. politických názorů, a také *zamezit zpracování, které by vedlo k opatřením, jež mají takové účinky*. Podle recitálu 73 může právo Unie nebo členského státu *uložit omezení určitých zásad a práva na informace [...], pokud je to v demokratické společnosti nutné a přiměřené pro zachování [pro] významné cíle obecného veřejného zájmu Unie nebo členského státu [...]. Tato omezení by měla být v souladu s požadavky stanovenými v Listině a v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod*.
21. Ústavní soud opakovaně připomíná, že základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody nebo veřejného statku. V nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, bod 130, který se týkal *poskytování informací o platech nejvýše postavených úředníků Statutárního města Zlín* (platový nález), vyvrátil původní domněnku Nejvyššího správního soudu, že v každém jednotlivém případě není třeba poměřovat proti sebe stojící práva za pomoci tzv. testu proporcionality. Naopak vyslovil, že vždy je nutné v konkrétní kauze porovnat proti sobě stojící základní práva a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.
22. Z tohoto závěru vychází také krajský soud, který bude níže vážit právo na informace na straně žalobce proti právu na ochranu osobních údajů na straně petentů.
23. Pro účely této kauzy se krajský soud – přes nesouhlas žalobce – inspiroval kritérii modifikovaného testu proporcionality ve smyslu platového nálezu IV. ÚS 1378/16, který se zabýval (ne)poskytnutím informací dle výjimky upravené v § 8b zákona č. 106/1999 Sb. (k praktickému použití tohoto testu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29, *Kancelář prezidenta České republiky*). K použití závěru tohoto nálezu vedl krajský soud prostý argument, a to, že upravený test proporcionality nejlépe odpovídá podmínkám nynějšího případu, což se třeba nedá bezvýhradně říct např. o hodnotících hlediskách nálezu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, *obecná zastupitelka města Chomutov*, bod 31, ani o běžně používaném tří- či čtyř-prvkovém testu proporcionality jak jej vyličil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 10. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 19/13, *Úhradová vyhláška pro rok 2013*, bod 51.
24. Posuzovaná věc se sice netýká poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., ale jádro sporu je stejné i v nynější situaci, kdy jde o ochranu osobních údajů petentů, kteří v důvěře v důvěrnost činnosti veřejné zprávy jí adresovali petici, jež směřuje proti plánovanému záměru demolice a následné výstavby v Opavě. Stejně tak v případě poskytování informací o platech v kontextu platového nálezu IV. ÚS 1378/16, nejvýše postavení úředníci Statutárního města Zlín, věřili

v důvěrnost informací o jejich platech, a to, že tento jejich specifický osobní údaj nemůžou orgány veřejné správy poskytnout jako informaci dle zákona č. 106/1999 Sb. V nynějším kontextu mohla být podmínka anonymity podpisu pod peticí *de facto* předběžnou podmínkou vzniku informace (petice jako takové), jelikož petenti – s ohledem na jejich výslovný nesouhlas s poskytnutím jejich údajů třetím osobám (podrobněji bod 14 shora) – se mohli obávat prozrazení své identity (přiměřeně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04, část V.).

25. Za zmínku stojí i skutečnost, že Ústavní soud v platovém nálezu převzal „modifikovaný test proporcionality“ z rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, stížnost č. 18030/11, v němž šlo o zmapování fungování systému přerozdělování *ex offio* případů mezi jednotlivé advokáty, kdy v praxi byl pověřován pouze úzký okruh osob. Nešlo tedy nutně jen o situaci, kterou by v českém kontextu reguloval jen § 8b zákona č. 106/1999 Sb.

26. Dle platového nálezu IV. ÚS 1378/16 musí žadatel o informaci splnit řadu kritérií, aby převážilo jeho právo na informace nad právem na soukromí či ochranu osobních údajů. Konkrétně jde o následující kritéria:

- 1) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu,
- 2) informace samotná se týká veřejného zájmu,
- 3) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“,
- 4) informace existuje a je dostupná.

„Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (bod 125 právě cit. nálezu).

27. V posuzovaném případě se soud zabýval shora vylíčenými kritérii v opačném pořadí, nejdřív splněním čtvrtého kritéria, nakonec kritériem prvním.

28. Je nesporné, že požadovaná informace existuje (čtvrté kritérium). Ostatně žalobce od magistrátu již obdržel větší část informací, o které původně žádal. Magistrát ovšem anonymizoval jména a příjmení a další osobní údaje osob, které se pod peticí podepsali.

29. Aniž soud jakkoli bagatelizuje žalobcovu touhu zjistit, kdo se pod spornou podepsal, jen stěží si dokáže představit, že žadatel plní úkoly tzv. „společenského hlídačského psa“ (třetí kritérium). Dle Nejvyššího správního soudu sice takový hlídač nemusí být profesionálním novinářem, ale jeho úlohy totiž mohou plnit

„také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejrozumnější političtí aktivisté, blogeri či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé), kteří relativně koncentrovaně (ať už v dlouhodobějším časovém horizontu nebo v širším záběru „hlídaných“ povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory ohledně fungování veřejného života, díky čemuž o nich může být zahájena a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit“.

Základní podmínkou pro naplnění této úlohy je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně pracoval (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.). Prezentování těchto informací veřejnosti by na jednu stranu nemělo být zcela nahodilé, nesystematické a sporadické (již cit. rozsudek 2 As 88/2019, *Kancelář prezidenta České republiky*, bod 30).

30. Avšak žalobce nepožaduje od magistrátu informace o petentech proto, aby s nimi veřejně pracoval. Žalobce nepředstírá, že by mu šlo o jiný, než jeho soukromý záměr. Chce před petenty, kteří se postavili záměru plánované demolice a následné výstavby, hlídat sebe samého. Nejde mu o žádné vyšší dobro. Nekontroluje činnost veřejné správy, nepodává podnět, žádost či návrh, jak v protiváze k jeho zájmům činí samotní petenti. Žalobcův zájem o informace je ryze soukromý (jakkoli dle určité větve původní „informační“ judikatury byl účel žádosti o informace nerozhodný – k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 448/2017-35, *Říčany Property*, bod 31). Jen na okraj soud dodává, že za kontrolu činnosti veřejné správy (skrže svobodný přístup k informacím) rozhodně nelze považovat podání soukromoprávní žaloby na ochranu autorského práva, kterou žalobce opakovaně argumentuje. Stejně tak v tomto smyslu nelze veřejnou správu kontrolovat z pouhé zvědavosti, o které vedou v tomto sporu žalobce a žalovaný sáhodlouhé diskuse.
31. Jen stěží si lze představit, jak by se informace o identitě jednotlivých petentů mohla týkat veřejného zájmu a přispět tak do diskuse o věcech veřejného zájmu (první a druhé kritérium). Žalobce v tomto směru žádné rozumné důvody neuvádí (srov. již cit. rozsudek 2 As 8/2019, bod 28, či také rozsudek ze dne 24. 7. 2020, č. j. 45 A 146/2017-39, bod 36, v němž Krajský soud v Praze neshledal, že by informace o identitách dlužníků na nájmu městských bytů mohla přispět k veřejné diskusi). Soud samozřejmě souhlasí s tím, že petenti se prostřednictvím petice vyjádřili k věci veřejného zájmu. S tím ostatně operoval také magistrát, když žalobci poskytl text petice. Věcí veřejného zájmu ovšem není identita osob, které tuto petici podepsali (*pozn. soudu*: např. na rozdíl od zveřejnění identity osob, kterým bylo mimořádně uděleno státní občanství České republiky – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, bod 34). I proto nelze žalobci poskytnout informaci o identitě petentů. Žalobce rovněž netvrdil, že by informace o identitě petentů mohli přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. K vyvolání takové diskuse ostatně slouží samotná petice, kterou petenti podepsali.
32. V posuzovaném případě by poskytnutí informací o jménu, příjmení a dalších osobních údajích petentů bylo zřetelným zásahem do jejich práva na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zpřístupněním osobních údajů (ochrana totiž není omezena na jakýsi „vnitřní okruh“ osobních údajů, ale může také dopadat na záležitosti prezentované na veřejnosti – k tomu např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 27. 6. 2017 ve věci *Satamedia OY proti Finsku*, stížnost č. 931/13, body 129 a násl.). Právo petentů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.) má přednost před právem žalobce na svobodný přístup k informacím, které podléhá ochraně čl. 17 Listiny a ve smyslu novější linie judikatury ESLP také čl. 10 Úmluvy (jak ostatně plyne z rozsudku ze dne 25. 6. 2013 ve věci *Youth Initiative for Human Rights proti Srbsku*, stížnost č. 48135/06, body 22 až 26 a navazující judikatury).

33. Soud nenaznal, že by poskytnutí textu petice s anonymizovanými údaji o petentech jakkoli ubralo na srozumitelnosti poskytnuté informace. Byť žalobce neobdržel „celou“ požadovanou informaci, nelze říct, že by ho neposkytnutí údajů o petentech zkrátilo na jeho právu ve smyslu čl. 17 Listiny. Účelem poskytování informací je zajistit veřejnou kontrolu činnosti veřejné správy, nikoliv uspokojit potřebu žadatele seznámit se s osobními údaji osob, které se za něco, resp. proti něčemu postavili. Není tedy pravda, že by magistrát či žalovaný petentům stranili.
34. Pro úplnost soud dodává, že na nařízení GDPR navazuje zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, který mj. k naplnění práva každého na ochranu soukromí upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů. Podle § 62 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, platí, že *správce nebo zpracovatel podle hlavy II se dopustí přestupku tím, že poruší některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679*. Pokud by magistrát v rozporu s výše uvedeným poskytl žalobci osobní údaje jednotlivých petentů, mohl vystavit žalobce nebezpečí správní sankce. Sám by také mohl čelit i zásahové žalobě, kterou se petenti mohli bránit před neoprávněným zpřístupněním jejich údajů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2 As 235/2019-56 a další.).
35. Pro úplnost soud dodává, že s ohledem na shora uvedené důvody se nemusel zabývat dopadem § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. na tento případ. Rovněž se nezabýval mimoběžnou polemikou, zda petiční archy jsou či nejsou veřejnými listinami, jelikož tato otázka nebyla pro řešení sporu důležitá.

IV.

36. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože s tímto postupem všichni účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Přitom neshledal důvodnou žádnou žalobní námitku, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 10. února 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu